
Om å kjenne etter

TIDLIGERE I TIDSSKRIFTET

SYNNE LOFSTAD

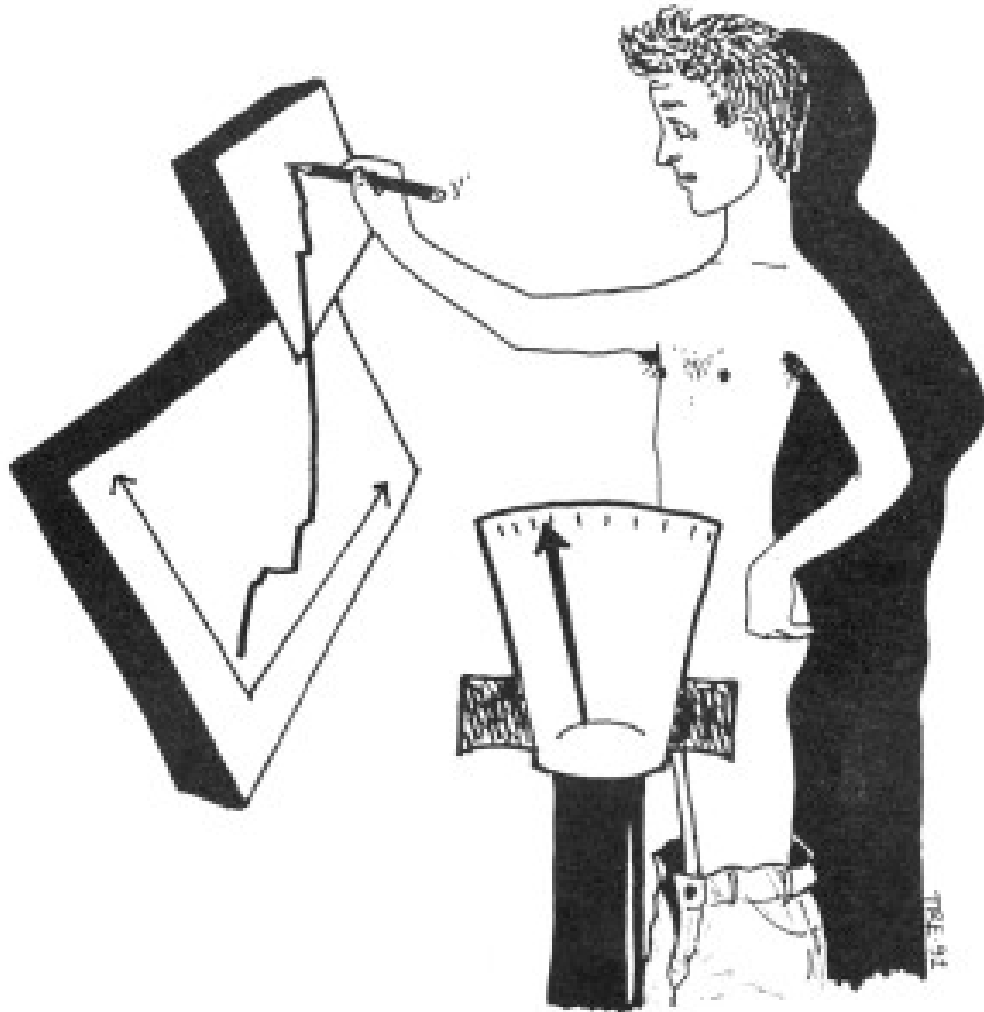
synne.lofstad@hotmail.com

Redaksjonssjef i Æsculap

«Medisinstudentsyndromet» er ofte et tema i Æsculap, gjerne med en selvironisk tone. Mange har hatt tendenser til det, undertegnede intet unntak. Kortvarig flimring foran øynene kan være starten på et migreaneanfall på nevrosesemesteret, eller starten på en psykose under psykiatripraksisen (Æsculap 1992; 72(1): 16).

Medisinerstudentsyndromet

Hver morgen veier jeg mine testikler på brev-vekt. Tolv gram skal hver av dem veie. Jeg fører nøye statistikk og ethvert avvik tar jeg til inntekt for det jeg frykter aller mest, nemlig testikkelkreft.

Illustrasjon: Tone Enden / Æsculap

Medisinstudentsyndromet kalles det. For det har ikke alltid vært testikkelkreft, hver termin har sitt spøkelse. I hudterminen telte jeg alle føflekkene og målte jevnlig de største for å se om de endret seg. Smurte meg inn med solblokk fra topp til tå og skydde solen som pesten. Da vi hadde øre-nese-hals palperte jeg samtlige lymfeknuter på halsen og kartla hver millimeter til jeg fant en forklaring på alle suspekte utspring. Og slik har det fortsatt. Da jeg første gang hørte om medisinstudent-syndromet, tenkte jeg; «Dette gjelder ikke meg, dette dreier seg om hysteriske mennesker som på en eller annen måte har mista kontakten med fornuften.» Men nå har altså fornuften forlatt meg også. Eller i iallfall sviktet meg. For alle vi møter, som på en eller annen måte har blitt rammet av sykdom, har tenkt som jeg; «Det skjer ikke meg». Til slutt forstår også fornuften at alvorlige sykdommer *kan* ramme oss alle.

«Hver morgen veier jeg mine testikler på brev-vekt»

De aller fleste som er blitt alvorlig syke kan fortelle at det begynte med diffuse plager, som slapphet, svimmelhet og generell uvelhet. Det er utrolig hva man kan ha av symptomer hvis man bare kjenner godt nok etter! Testikkelkreft for eksempel. Man kan kjenne en tyngdefølelse som eneste symptom. Og det gjør man jo!! Eller hva med hjernetumor som kan debutere med en diffus hodepine. For ikke å snakke om alle de

sykdommene som starter med generell sykdomsfølelse!! Og debut-symptomene kommer mer snikende hvis sykdommen er alvorlig. Det er ikke noe problem å mane fram de sjeldneste lidelser på den måten. Men man skjerper seg som best man kan.

Plutselig slår en bombe ned. En vi kjenner godt er blitt alvorlig syk. Vi raser hjem til våre oppslagsbøker og leser alt vi kan komme over om den aktuelle lidelse. Insidens, prevalens, mortalitet, prognose, debutsymptomer etc. Neste dag og for evig tid vet vi alt som er å vite om den sykdommen.

«Men hva gjør vi med angsten vår? De fleste gjør ingen ting»

Men hva gjør vi med angsten vår? De fleste gjør ingen ting. Noen rusler ned til professoren i pausen og stiller et tilfeldig spørsmål i hypotetiske vendinger og håper at de får svar på det de lurte på. Andre skriver halvseriøse artikler i *Æsculap* i et desperat forsøk på å ufarliggjøre det. Mens atter andre oppsøker en eller annen provinsial kommunelege III i håp om ikke å bli gjort til latter. Så er det noen med ufattelig mot som går til en av sykehusets leger for å bli undersøkt. Og de fleste oppdager nok at de blir tatt alvorlig.

I mellomtiden får jeg motløst fortsette med statistikken min, og håpe at den holder seg innenfor det normale, inntil terminen er over.

Greger Lønne

Publisert: 7. august 2020. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.20.0519

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 11. juli 2026.